

ตามหา

ลานกว้าง หน้าวิหารศักดิ์สิทธิ์ในขณะนี้ล้วนสะพรั่งไปด้วย
มวลดอกไม้หลากชนิดที่ชาวเมืองซาเซเรียนต่างนำมาวางไว้ในเทศกาลบูชาดอกไม้
รอบระเบียบทางเดินประดับประดาด้วยตะเกียงลวดลายงดงาม แสงตะเกียงสาดส่อง
สว่างไสวไปทั่วบริเวณ เป็นภาพที่งดงามจับตานัก

วิหารศักดิ์สิทธิ์แห่งนี้คือที่ประกอบพิธีบูชาดอกไม้ซึ่งจัดเป็นประจำทุกปี
เพื่อให้ชาวเมืองมาร่วมกันสวดขอพรจากพระเป็นเจ้า ให้เมืองซาเซเรียนอุดม
สมบูรณ์ รอดพ้นภัยธรรมชาติ และมีแต่ความสงบสุข งานเทศกาลนี้จัดขึ้นถึง
สิบวันสิบคืน ทั้งยังมีการละเล่นต่างๆ เพื่อให้ชาวเมืองได้สนุกสนานกันเต็มที่ หลัง
จากเหน็ดเหนื่อยกันมาตั้งแต่ฤดูเพาะปลูก ผู้คนจากทั่วสารทิศพากันแห่มาร่วมงาน
เฉลิมฉลองนี้ ซึ่งมีทั้งคณะกายกรรม นางระบำรำฟ้อน ร้านรวงต่างๆ รวมถึง
พวกพ่อค้าเร่ร้อนชาวเบดูอินที่เข้ามาค้าขายในงานเทศกาลนี้

ย่างเข้าสู่วันที่สองของงานฉลอง ผู้คนยิ่งหลั่งไหลเข้ามามากมาย เซรีน
เจ้าหญิงผู้เลอโฉมวัยยี่สิบพรรษาแห่งซาเซเรียน พระธิดาพระองค์เดียวในพระราช
เซย์ราน์และราชินีเสน่า ถือเป็นโอกาสที่ลอบออกจากพระราชวังพร้อมยานาฟ ราชองค์รักษ์

ส่วนพระองค์ ทั้งสองสวมเสื้อคลุมตัวใหญ่สีน้ำเงิน และเจ้าหญิงก็ทรงพราง พระพักตร์ด้วยผ้าคลุมลายดอกไม้ปักดินเงิน

“ทางนี้พระองค์ พวกนั้นตั้งกระโจมที่ลานทุ่งกว้าง หน้ากระโจมมีสัญลักษณ์ รูปสิงโต นั่นละคือกระโจมของทีราช”

เซรินผู้กำลังจะได้รับการแต่งตั้งเป็นเจ้าหญิงรัชทายาท ทั้งยังต้องแบกรับ ชะตากรรมของซาเซเรียนไว้ในมือ ประสงค์จะเข้าพบทีราช หัวหน้าพ่อค้าชาว เบดูอิน ผู้เป็นกษัตริย์สำคัญไปสู่เผ่าซาซาบยา ชนเผ่าที่กรบที่เก่งกาจซึ่งซ่อนตัว อยู่ในหุบเขาเรนลึก...

“ระวังพระองค์ด้วย” ยานาฟกล่าว ด้วยสองข้างทางล้วนแออัดยัดเยียด ไปด้วยร้านค้าและผู้คนคับคั่ง หากพันลานกว้างหน้าวิหารศักดิ์สิทธิ์ไปได้ เขาจะ โลงใจมากกว่านี้

“เข้าใจแล้ว ขอบใจมาก” เซรินตรัสตอบขณะครุ่นคิดถึงเรื่องการเจรจาที่จะ ต้องไปเผชิญ เท้าที่ทรงทราบ หัวหน้าพ่อค้าคนนี้ไม่ธรรมดาเลยทีเดียว

ภายนอกดูเป็นพ่อค้าเร่ร่อนธรรมดา ทว่าแท้จริงแล้วกลับเป็นพวกรับจ้าง คุ่มกันกองคาราวานไปตามเมืองต่าง ๆ

ขอเพียงทีราชพอใจ และได้รับค่าตอบแทนที่สูงพอ เขาคงรับทำงานให้

“ยานาฟ ทีราชผู้นี้นอกจากพบตัวยากแล้ว เห็นว่ายังเจ้าเล่ห์อีกด้วยใช่ไหม”

“พะยะค่ะ ถึงเขาจะเจ้าเล่ห์เพทุบาย แต่ก็ไต่ยืนมาว่าพอจะมีคุณธรรมอยู่บ้าง โปรดวางพระทัยเถอะ”

ผู้เป็นนายทอดพระเนตรสองข้างทาง เห็นด้านซ้ายเป็นร้านเนื้ออย่างหมัก เครื่องเทศอย่างดี มีทั้งเนื้อวัว เนื้อลูกแกะ เนื้อไก่ ย่างไฟอ่อน ๆ ส่งกลิ่นหอมชวน ชวนน้ำลายสอ ติดกันเป็นร้านน้ำชาและร้านผลไม้แห้งนานาชนิด ดูแล้วน่ากิน ไม่หยอก หากเป็นยามอื่นเซรินคงยังพระทัยไว้ไม่อยู่แล้ว จึงได้แต่ทอดพระเนตร ร้านรวงที่เรียงรายอยู่สองฟากฝั่งด้วยความเสียดาย

“เจ้ากล้ามากที่เล่นโก่งขา คินเงินมาชะดี ๆ ถ้าไม่อยากเจ็บตัว”

“ข้าไม่ได้โก่งซะหน่อย เจ้าแพ้วแล้วอย่ามาพาลสิ!”

เสียงวิวาทดั่งลั่นมาจากเจ้าหนุ่มสองคนที่เล่นพนันกันอยู่หน้าร้านเนื้ออย่าง

ทันใดนั้นชายร่างผอมสูงซึ่งน่าจะเป็นคนเสียเงินก็กระโจนเข้าชกหน้าอีกฝ่ายก่อนที่ คู่กรณีจะทันได้ตั้งตัว แล้วร่างทั้งสองก็ล้มคว่ำคะมำหายไป หากก็ยังไม่มีใคร ยอมใคร เหตุการณ์ยิ่งซุลมุนขึ้นเมื่อผู้คนที่ต่างกรูกันเข้ามามุงดู เมื่อฝ่ายชนะพนัน เห็นว่าตัวเองกำลังจะแย้ จึงคว้ากาน้ำร้อนจากร้านน้ำชาสาตไล่อีกฝ่าย ทำให้ฝูงชน ที่คอยมุงคอยเชียร์ถึงกับแตกฮือ วิ่งหลบหลุกหลงกันให้วุ่น เป็นผลให้ร่างของเซริน ถูกเบียดเสียดกระแทกกระชั้นไปมาท่ามกลางผู้คน รู้ตัวอีกทีก็ไม่เห็นยานาฟแล้ว

“ยานาฟ! ยานาฟ! ยานาฟ!” เซรินทรงตะโกนเรียกหาองครักษ์คู่พระทัย ท่ามกลางความโกลาหล กระทั่งคนเริ่มซา เจ้าหญิงแห่งซาเซเรียนจึงรีบรุดกลับไป ยังจุดเดิม และนั่งรอใต้ต้นไม้ใหญ่ริมทาง

ทรงคอยอยู่เป็นนาน จนอากาศเริ่มเย็นลง สายลมพัดกระโชกขึ้นพร้อม ๆ กับความวิตกกังวลที่ทันหวิ

หากยานาฟไม่พบจะทรงทำอะไรดี

ในที่สุดเซรินก็ตัดสินใจจะไปรออนงครักษ์ที่จุดนัดพบกับทีราช ขณะที่ ทรงลุกขึ้น สายลมแรงวูบหนึ่งก็พัดให้ผ้าคลุมพักรับปลิวออก อารามตกพระทัย พระองค์จึงรีบคว้าผ้าผืนนั้นมาคลุมพระพักตร์ไว้เช่นเดิม ก่อนจะออกเดินอย่าง เร่งร้อน มิทันได้เฉลียวใจเลยว่ามีสายตาของใครหลายคนจับจ้องอยู่

ดวงตาลีกรีฉายแววเจ้าเล่ห์จ้องเขม็งไปที่หญิงสาวในอาภรณ์สีเข้ม ด้วยรู้สึก สะดุดตาผู้หญิงคนนี้ตั้งแต่แรกเห็น และยิ่งถูกใจหนักขึ้นเมื่อได้เห็นใบหน้าทั้งงดงาม ภายใต้อาภรณ์นั้น หากเขาและเหล่าลูกน้องไม่ได้มานั่งหลบมุมพัดลมสุราใต้ต้นสน ใหญ่ตรงข้ามกับนางเช่นนี้ เขาคงพลาดโอกาสดี ๆ เป็นแน่

“พวกเจ้าเห็นไหม แบบนี้ถึงจะเป็นสินค้าชิ้นงาม ชุมทรัพย์ของข้า บาริม เจ้าตามนางไป เอาตัวกลับมาให้ได้ อย่าให้บอบช้ำนะ” เจ้าของเสียงแหบห้วน แสดงอำนาจอันแสนทุเรศนี้ จะเป็นใครไปไม่ได้นอกจากพ่อค้าจอมละโมภนาม “ลอตตาเต้”

ลอตตาเต้เป็นพ่อค้าหน้าเลือดที่ตระเวนไปตามเมืองต่าง ๆ เพื่อขายสินค้า ทุกชนิด หากสิ่งที่เขาโปรดปรานมากที่สุดกลับเป็นการค้าทาส ซึ่งแม้จะต้องเสียด

หากขบวนคาราวานของลอลตาเต้ก็มีอันต้องหยุดชะงักลงทั้งที่ยังออกเดินทางไปได้ไม่ไกลนัก เพราะร่างสูงใหญ่ในเสื้อคลุมสีน้ำตาลพันผ้าปิดหน้าไว้ร่างหนึ่งกลับมายืนขวางไว้ ข้างกายเขามีมังงามสายพันธุ์ดีขนสีน้ำตาลเป็นมันระยับยืนหนาบออยู่

“เจ้าเป็นใคร มาขวางกองคาราวานนายข้าทำไม หลีกไปซะ” เสียงของชายร่างยักษ์ซึ่งคุมหน้ากองคาราวานตะโกนถามออกไป

“ไปบอกนายของเจ้า ข้ามีการค้าจะตกลงด้วย” ชายลึกลับนั้นเอ่ยออกมา ชายร่างยักษ์รีบรุดไปหาลอลตาเต้ซึ่งนั่งอยู่ในรถม้าคันที่สอง

ทันทีที่ลอลตาเต้เดินมาถึงหน้าขบวน ความสนใจของเขาก็พุ่งไปยังม้าสีน้ำตาลฟ่องพืที่ยืนสงบนิ่งอยู่ข้างชายลึกลับผู้นั้น ม้าลักษณะดีเช่นนี้ถ้านำไปขายคงได้ราคางามเป็นแน่

“ท่านเป็นใคร ต้องการจะค้าขายอะไรกับข้า หรือขัดสนเงินทองแล้วอยากขายม้าตัวนั้น”

“ข้าซื้อฮาลาดิน ข้าไม่ได้มาขายสินค้า แต่เกวียนเล่มที่สามมีของที่ข้าต้องการ”

“ท่านต้องการผ้าฝ้ายหรือพรมแบบไหนกันรี บอกมาได้เลย ข้าจะให้เด็ก ๆ ไปหยิบมาให้ท่านเลือก”

“เจ้าไม่ต้องบายเบี่ยง ข้าอยากได้หญิงสาวที่อยู่ในกระสอบผ้านั้น ขอเพียงมอบนางให้ข้า เงินในถุงนี้จะเป็นค่าตอบแทนสำหรับการค้าที่ไม่ต้องลงทุนของเจ้า”

“พูดเรื่องอะไร ผู้หญิงที่ไหนจะมาอยู่ในเกวียนของข้า” ลอลตาเต้พยายามกลบเกลื่อน

“เจ้าจะส่งนางไปขายที่เทราชเนียไม่ใช่หรือ ข้าขอซื้อก่อน จะได้ไม่ต้องเหนื่อยพาไปไกล”

“นี่คิดจะปล้นสินค้าของข้าหรือไง เงินในถุงแค่นี้ก็ลืมหึบหญิงคิดจะมาซื้อนาง ผันไปเถอะ”

ว่าแล้วพ่อค้าจอมละโมภก็หันไปส่งลูกน้องทันที

“จัดการมันซะ เสร็จแล้วเอาม้าตัวนั้นมาให้ข้าด้วย”

สินค้าสิ่งของของลอลตาเต้ เจ้าคนนำขบวนและลูกน้องห้าคนพร้อมอาวุธครบมือ

ก็กระจายกันเข้าล้อมตัวชายหนุ่มไว้ทันที

หากชายหนุ่มกลับยืนสงบนิ่ง ยิ่งทำให้เหล่าสมุนของลอลตาเต้ชะงักใจ เด็กหนุ่มผอมกะหร่องคนหนึ่งเงื้อดาบวิ่งเข้าใส่ฮาลาดินพร้อมฟันฉับลงไปเต็มแรง แต่ชายหนุ่มกลับโยกตัวหลบพร้อมอัดหมัดขวาเข้าท้องน้อยของศัตรูคนแรก

ทันทีที่เพื่อนล้มลง เจ้าคนที่สองและสามก็เฮเข้าใส่ฮาลาดินทันที ชายหนุ่มเห็นดังนั้นจึงชักดาบโค้งคมกริบจากข้างเอวออกตัวดัดป้อง พลังยกเท้าถีบหน้าแข้งของคู่ต่อสู้ ทำให้หนึ่งในสองคนนั้นหน้าคะมำลงกับพื้นดิน

เจ้าร่างยักษ์คนนำขบวนเห็นลูกน้องวิ่งไปกองกับพื้นถึงสองคนก็เกิดฉุนเฉียวขึ้นมา จึงตัวตาดาบกระหน่ำฟาดฟันใส่ชายหนุ่มไม่ยั้ง แต่ฮาลาดินกลับเบี่ยงตัวหลบคมดาบได้อย่างเฉียดฉิว แล้วอาศัยจังหวะที่เจ้าร่างใหญ่พุ่งเข้าหา หลบคมดาบด้านหลังพร้อมกระโดดถีบข้อพับของเจ้ายักษ์นั้นทันควัน ทำให้ร่างที่สูงตระหง่านทรุดลงกับพื้นทันที แล้วชายหนุ่มจึงตัวตาดาบเข้าใส่บริเวณหัวไหล่ของคู่ต่อสู้ เสียงคมดาบกรีดเนื้อดังฉับ เลือดสด ๆ พุ่งทะลักออกมาจากปากแผล ชายร่างยักษ์ล้มลงไปเกลือกกลิ้งควมครางกับพื้นทันที

บรรดาลูกน้องทั้งหลาย เมื่อเห็นลูกพี่ลีนท่าเช่นนั้น ก็ไม่มีใครหาญกล้าต่อกรกับชายหนุ่มลึกลับผู้นั้นอีก

ฮาลาดินเดินตรงเข้าไปหาลอลตาเต้พร้อมตัวตาดาบพาดคอพ่อค้าใจเหี้ยมผู้นั้น ทำให้พ่อค้าทาสจอมละโมภตกใจจนตาเหลือก ลนลานร้องว่า

“นายท่าน โปรดไว้ชีวิตด้วย ข้าผิดไปแล้ว ท่านอยากได้อะไรเชิญนำไปได้เลย ข้ายินดียกให้ทุกอย่าง” ชายหนุ่มคงยอมใจอ่อนกับเสียงร้องขอชีวิตนั้นแล้ว หากมิได้เห็นแววอำมหิตในดวงตาโหดชั่วคู่นั้นเสียก่อน

ลอลตาเต้คิดอาศัยจังหวะที่ฮาลาดินเพลอ หยิบมีดสั้นที่ซ่อนไว้ขึ้นมาหมายทำร้ายชายหนุ่ม หากนึกไม่ถึงว่าอีกฝ่ายกลับไหวตัวทัน เบี่ยงตัวหลบได้ ขณะที่เขาเลือกปลายมีดนั้นหวังให้แทงทะลุอก ก่อนที่ชายลึกลับผู้นั้นจะตัวตาดาบฟันลงบนมือของเขา คมดาบที่บาดลึกถึงกระดูกทำให้ลอลตาเต้กรีดร้องออกมาอย่างเจ็บปวดเหลือแสน

“มีใครคิดจะสู้อีกไหม” ทว่าคำตอบที่ได้มากลับเป็นความเงียบกริบ ได้ยิน

เพียงเสียงโหยหวนครวญครางของลอลตาเต้และสมุนเท่านั้น ชายหนุ่มกวาดตามองดูดวงตาสีโหลและใบหน้าซีดเผือดโหยแห่งของเหล่าบริวารและทาสที่ลอลตาเต้ควบคุมไว้ ก่อนจะประกาศก้องให้ได้ยินทั่วกัน

“ใครที่ไม่อยากเป็นทาส ไม่อยากโดนไอ้พ่อค้าหน้าเลือดนี้กดขี่ คินนี้ข้าจะมีรางวัลให้ พวกเจ้าจงหยิบเอาข้าวของทุกอย่างที่ต้องการ แล้วหนีไปให้พ้นๆจากที่นี่ซะก่อนจะหมดโอกาส” ลิ้นเสียงชายหนุ่ม เสียงไซโยโห่ร้องก็ดังกระหึ่มไปทั่วกองคาราวาน ความซุลมุนเกิดขึ้นเมื่อทั้งลูกน้องทั้งทาสต่างวิ่งไปรี้อค้นหยิบฉวยข้าวของมีค่าเพื่อไปเริ่มต้นชีวิตใหม่ ก่อนกระจัดกระจายหนีหายกันไปอย่างรวดเร็ว

ฮาซาลเดินตรงไปยังเกวียนเล่มที่สาม แล้วยกกระสอบซึ่งคลุมร่างของหญิงสาวไว้ขึ้นพาดบ่าก่อนกระโจนขึ้นม้าตัวงาม พลางไคร่ครวญในใจว่า

“หญิงงามเช่นนี้ต้องอยู่ในที่อันควร”

จากนั้นเขาจึงหันไปยังลอลตาเต้แล้วทวาดว่า

“ครั้งนี้ถือเป็นการลงโทษสถานเบา ถ้าข้ารู้ว่าเจ้าทำการค้าชั่วช้าแบบนี้อีก หัวของเจ้าได้หลุดจากบ่าแน่” ชายหนุ่มประคองกระสอบผ่านนั้นไว้ในอ้อมแขนอย่างทะนุถนอม ก่อนจะควมม้าจากไปในพริบตา

๒

ของขวัญ

ในที่สุด ฮาซาลคืนก็ควมม้ามาถึงบริเวณกระโจมของตน ชายหนุ่มส่งสายจูงม้าให้บริวารคนหนึ่งขณะที่ตัวเองแบกกระสอบตรงเข้าไปยังกระโจมหลังใหญ่สุดที่รายล้อมด้วยกระโจมเล็ก ๆ อีกแปดหลัง

ยามที่เฝ้าอยู่รีบเปิดผ้าหน้ากระโจมขึ้นให้เขาเข้าไป ภายในกระโจมสว่างไสวไปด้วยแสงตะเกียงเจ้าพายุ ข้าวของเครื่องใช้โน้นล้นจัดวางอย่างเป็นระเบียบ ตรงกลางของกระโจมมีพรมขนแกะหนานุ่มอย่างดีปูไว้ บุรุษร่างสูงใหญ่ผู้หนึ่งกำลังนอนเอกเขนกพิงหมอนอิง ใบหน้ามีผ้าสีดำคลุมไว้มิดชิด เว้นเพียงแต่ดวงตาและทันทีที่ได้ยินเสียงฮาซาลคืนเดินเข้ามา ชายผู้นั้นก็เงยหน้าขึ้น และเมื่อเห็นกระสอบใบใหญ่บนบ่าของชายหนุ่ม ดวงตาคมกริบได้ผ้าคลุมหน้านั้นก็ทอประกายประหลาดใจ

เขาเห็นมันขยับได้ ข้างโน้นคงมีตัวอะไรแปลก ๆ ที่ฮาซาลคืนหามาให้เขาเล่นเป็นแน่ ครั้งก่อนนั้นฮาซาลคืนก็เคยนำลูกสิงโตมาให้ ทำเอาเขาเจ็บไปหลายวัน แต่คราวนี้ดูนั่นเหมือนจะใบใหญ่กว่าเดิม รีว่จะเป็นเสือดาวโต ๆ กันนะ

“นายท่าน วันนี้ข้ามีของขวัญชิ้นงามมาให้ รับรองต้องชอบแน่”

“ฮาซาลคืนพี่ข้า ช่างรู้ใจอะไรเช่นนี้ ว่าแต่ทำไมท่านถึงมั่นใจนักกว่าข้าต้อง